

що позавидувала татусеві маленької Мартусі і
ла дитину. І росла Мартуся при відьмі, і
знала, що її татусь кожного дня гірко плакав за
свою дитиною. І просив Господа Бога, щоби вер-
нув йому тую дитинку. Бо татусь хотів, щоби вона
росла як цвітка красна, як чар весняний, світла
і ясна, щоби їй незнаний був світ печали, страдан-
ня і болю, щоби неба дали їй миру долю... (По хви-
ли). О, моя маленька засипляє, не дивота, і мені
старому очі зліплюються, а тут ще і люлька не
хоче тягнути (тихенько співає):

А дрімота коло плота,
Питається сон дрімоти,
Де будемо ночувати?

Де хатинка низенькая

Де дитинка маленькая (голова йому опа-
дає на груди, дрімає).

Там ми будем спочивати, (все тихше).

Мале диття присипляти.. (засипляє, але
помало і так, щоби сміху не будити в тих, що див-
ляться. Музика грає тихесенько дальше тоту са-
му арію. По довгій хвили, легесенько відчиня-
ються двері, циган встромив голову, потім стає
на порозі, розглядається, дає знати циганці, вхо-
дять обоє тихесенько. Циганка бере Мартусю, ра-
зом з козушком, циган тягне з жердки козух і
тихо виходять, музика все тихенько грає).